

הקרב האחרון של אל סיד

הלוחם האגדי
בחייו ובמותו

רודריגו דיאז דה ויור

רודריגו דיאז דה ויור היה לוחם מפורסם שפעל בספרד במחצית השנייה של המאה האחת עשרה. יכולתו כלוחם בלתי מנוצח זיכתה אותו בכינוי "אל סיד" (El Cid) שפירושו "האדון".

רודריגו דיאז נולד בשנות הארבעים של המאה האחת עשרה בעיירה הקטנה ויור שליד בורגוס, בירת קסטיליה. אביו השתייך לאצולה הנמוכה שפעלה בחצר מלך קסטיליה, וכך זכה רודריגו הצעיר להתחנך בחצרו של המלך פרדיננד הראשון.

מקור: ויקיפדיה

המלך פרדיננד הראשון, 1055

רודריגו דיאז דה ויוור

כשהגיע לבגרות, כך מספרת האגדה, קיבל רודריגו כמתנה מסנדקו, פדרו אל גרנדה, את האפשרות לבחור לעצמו סוס רכיבה מאורוותיו. רודריגו בחר סוס שנראה במבט ראשון כחלש ועלוב, ופדרו שהתאכזב מבחירתו כינה את רודריגו בשם הגנאי "בבייקה" (שפירושו "טיפש"). רודריגו החליט בו במקום לקרא לסוס בו בחר בשם "בבייקה", וסוס זה, שהתגלה כבחירה מצוינת, שירת אותו בכל הקרבות הרבים בהם השתתף.

הייתה זו תקופה סוערת בתולדות חצי האי הספרדי. מלכי קסטיליה וארגון ניהלו מלחמת חורמה כנגד כוחות המורים המוסלמים שפעלו באזור סרגוסה. רודריגו הצעיר נלחם בשורה של קרבות בהם הוכיח את יכולתו הצבאית וזכה לכינוי המחמיא "אל סיד קמפיאדור" (האדון האלוף).

מלחמת הירושה בספרד

עם מותו של המלך פרדיננד הראשון, פרצה מלחמת אחים בין בניו, סנצ'ו מלך קסטיליה ואלפונסו מלך ליאון. אל סיד, ששירת בצבאו של סנצ'ו, הוביל את צבא קסטיליה לשורה של ניצחונות, וזכה לתואר "נושא הדגל".

בשנת 1072 נרצח סנצ'ו, והשלטון על קסטיליה עבר לידין של אלפונסו. המלך החדש לא סלח לאל סיד על התבוסות שספג מידו, וניסה לפגוע בו בדרכים שונות. התואר "נושא הדגל" נלקח ממנו, ובשנת 1079 הוא גורש מקסטיליה.

מקור: ויקיפדיה

המלך אלפונסו השישי

המלחמה כנגד המוראבידים

אל סיד הגולה הפך לשכיר חרב, שהציע את שירותיו לשליטים שונים בחצי האי האיברי, נוצרים ומוסלמים כאחד.

בשנת 1086 פלשו לספרד המוראביטון, לוחמים ברבריים מוסלמים מצפון אפריקה, בראשות יוסוף אבן תשופין. ביום 23 באוקטובר 1086 נערך קרב א-זלאקה בו הביסו הפולשים את הצבאות הנוצריים המאוחדים של לאון, אראגון וקסטיליה. אלפונסו המובס, שנאלץ להימלט ולהתבצר בעיר טולדו, החליט להחזיר לשירותו את אל סיד הגולה.

אל סיד חזר לחצרו של המלך אלפונסו, והחל לבצר לעצמו מעמד של בעל אחוזה פיאודלית משלו. הוא כרת בריתות על מספר שליטים נוצרים, ובתחילת שנות התשעים של המאה האחת עשרה כבש מידי המוסלמים את העיר וולנסיה.

ההגנה על וולנסיה

ביום 10 ביולי 1099, במהלך קרב הגנה כנגד כוחות המוראבידים שתקפו את וולנסיה, נהרג אל סיד מפגיעת חץ. האגדה מספרת כי אלמנתו ציוותה לקשור את גופתו בתנוחת רכיבה על סוס, ולהציבה בנקודה השולטת על שדה הקרב. הלוחמים הנוצרים שסברו כי מנהיגם הנערץ עדיין חי, שאבו מכך עידוד רב והצליחו במאמץ עילאי להדוף את התוקפים המוסלמים.

דמותו של אל סיד הרכוב על סוסו הפכה לאגדה בתרבות הספרדית, ולסימן היכר ללוחם העשוי ללא חת, לוחם המסוגל להביס את יריביו גם לאחר מותו.

הבולים

בשנת 1936 הנפיקה ספרד בול שהוקדש לזכרו של הלוחם האגדי אל סיד.

